

netten og Nr. 48 og 49, navnlig Nr. 49, der blev beordret af Kornetten til at gaa med ham paa Rondering. Det foregik om Morgenen den 7. September. Dernæst oplyses det, at allerede paa det Tidspunkt og nærmest de sidste 14 Dage forinden har der Mand og Mand imellem været megen Misfornøjelse med Kornettens Behandling af Mandskabet, baade blandt Rekrutterne, Dragonerne og Arbejdssoldaterne, og Mand og Mand imellem var der blevet talt om det ønskelige i, at han blev afstraffet. Men nogen egentlig Beslutning var der ikke taget, da Nr. 48, Povlsen, og Nr. 49, Frederiksen, havde Sammenstød med ham den paagældende Aften. Det er imidlertid Bojesen, der maaske gav det direkte Stød til, at det blev iværksat Dagen efter under Staldtjenesten, idet han under Aftensmaaltidet foranledigede, at Sagen igen blev bragt paa Tale, og han gik ind paa Dragonernes Belægningsstue og spurgte Nr. 48 og Nr. 49, om Kornetten saa skulde have Klø, idet han bemærkede, at han var villig til at være med, og at de fleste Arbejdssoldater ogsaa vilde være med. Han gik derefter ind paa Arbejdssoldaternes Belægningsstue og opfordrede de tilstedeværende til at være med, og der var 343, Nielsen, der erklærede, at han vilde deitge.

Naar man læser dette, maa man sige, at denne Mand, Bojesen, altsaa har været virksom for at faa iværksat Overfaldet. De Grunde, han under Forhøret giver derfor, er saadanne, at det deraf fremgaar, at han mener sig i høj Grad forurettet og generet af Kornetten. Hvis nu Bojesen var en slet Person, kunde man sige: Vi tillægger ikke hans Vidnesbyrd stor Betydning, thi det er indlysende, at naar Manden først har deltaget i noget af den Art, søger han at finde Undskyldning derfor. Derfor ønsker jeg at oplyse, hvad der kan siges om denne Mand, og hvad der fremgaar af de Dokumenter, som medfølger Forhøret. Hans Lærer, Hr. Ryesgaard, meddeler om ham, at han var ikke blandt de fremmeligste i Skolen, han udviste Flid, Opmærksomhed og ulastelig Opførsel, og det er sørgeligt, siger Læreren, at en ung Mand som han skal i Forbedringshuset, hvilket selvfølgelig kan faa skæbnesvangre Følger for ham senere. Hr. Langgaard, Burstedgaard, er med til at andrage om at faa ham benaadet; han anraaber de Myndigheder, som har med Sagen at gøre, om den størst mulige Eftergivelse af Straffen. En anden Mand, Lars Uhrbrand, som nu er Rentier i Snedsted, siger om ham: Han var dygtig, afholdt og hæ-

derlig som Røgter. En tredje Mand, Jens Andersen Yde, Gjersbøl, siger om ham: „Han har tjent som Dreng og Karl hos mig, han var god og dygtig, og Forældrene agtværdige Folk“. Endelig er der en fjerde Mand, som siger om ham, at han har fulgt hans Færd, lige fra han var Barn og til han kom i Tjenesten, og han var et flinkt og dygtigt Menneske. For at vise, at han heller ikke i Tjenesten har forandret sig saa væsentligt, at han var blevet slet, kan jeg oplæse, at Korpslæge Michelsen efter Opfordring har udstedt følgende Attest, at Bojesen har været Oppasser hos ham i 2—3 Maaneder og har været særdeles tilfredsstillende, tjenstvillig og lydig, men han er mindre vel begavet og lader sig let lede, følger han ganske vist til. Det vil altsaa ses, at han ogsaa i Militærtjenesten, naar han har været under Folk, som har forstaaet at omgaa ham, fremdeles betegnes som flink og tjenstvillig. Det, der har opirret ham, er selvfølgelig, at han, uagtet han har været tjenstvillig og søgt at udføre sin Gerning saagodt, han kunde, har været Genstand for Forfølgelse og Chikaneri, det har avlet Bitterhed hos ham. Det samme gælder i mere eller mindre Grad de andre. Det kan selvfølgelig derfor ikke siges, at der ikke har været givet dem Anledning, men om denne Anledning har været saa stor, at man kan sige, at de paagældende bør benaades, eller den ikke har været det, det maa være Genstand for et Skøn. Jeg mener, at den Dom, de har faaet, er saa haard, at der vil være god Anledning til at benaade dem.

Angaaende Kornetten, Hr. Weibel, som er den anden Part i Sagen, er der fra Eskadronen udstedt en Attest, som gaar ud paa, at han har gjort Tjeneste ved Eskadronen siden 5. Juni 1920, og at hans Optræden altid har været korrekt og militærisk. Hvad korrekt og militærisk vil sige, kan der maaske være delte Meninger om, en særlig militærisk Optræden er ikke altid af det gode, navnlig er det ikke af det gode, naar en ung Mand, som er udrustet med stor Myndighed, optræder alt for militærisk. Det er nemlig et Særkende for de fleste af de Sager, der drejer sig om Uregelmæssigheder under Soldatertjenesten, for hvilke unge Mennesker mange Gange faar en haard Straf, at det næsten altid er de unge Befalingsmænd, der foraarsager Konflikterne. Han har gjort Tjeneste dels ved Staldtjenesten, dels ved Fodtjenesten. Det er væsentligt under Staldtjenesten, at hans Chikanerier er gaaet ud over Mandskabet,